

Θείσης ἀλληλογραφίας

Σανταριού, και τότε τέταρτο ξεκί-
αται τις δέκα. Η Καστανιά. Για τρία
τάτα της ώρας, ανεβαίνουν α-
πλάνα από το χορίο, περνάνε πλε-
νές γομινές, μολις σκεπασμένες
αίματες. Προς τη νοτιά μέση, από
τά θούνα εινε θεογύννη, από τα
μονοκίτην κόκκινη, τέτρα και
μονοκίτη ποικιλία, εινε το μονο-
κίτη, που πινωμένα ολόσιον σ' αρε-
κτο μαύρος, σαν δημόσιος δρό-
μος, και που ένωνη την Καστανί-
α με τόν Άγιο, Άνδρας και πλε-
ραλλά. Σέ Άγιο, όμως, σπέρνω-
με δέξια, προς τη δόση κοίτη, το θου-
φορίσιον προς ένα ρέμα. Το Έβραος
νέ γίνεται μαλακότερο. 'Από μη
αργυλλάδες, που νοστασιό εσπρωβόλ-
λει κατακτενέρι μας ή Καστανιά, το
κρομασμένη ψηλά, σέ μη σέλλα
του θουνοί, πλαισιωμένη από το
κατακτενέρι. Στην άκρη του χοριού
προς το μέρος μας, θυγίλλει ένας

[illegible]

Ἐπὶ δύο μῆνας ἤδη, εἰς τὰ ἄκρα χώρησιν, θὰ ἡδύνατο ἰσως νὰ ἐξ-
 ἴσταντο καὶ τῆς ἰταλικῆς ταοθῇ ἡ περίπτωσις παραχωρήσει

[illegible]

6ον ραχήν ζωγραφισμένην
σωπον. Μόλις είδον τ

[illegible]

απολαύστε όρίαν άν
είχε την ανηθικαν να
βούτια τις έρριανόν
τα μαργαριτάρια, τα ό-
κινόντα ός τα ροδολόγια
της. Τό ματίς της εξέ-
τάλην τριφροσότητά και
την ζωηρότητα των πο-
νόντων βλοσάρ. «Όλη ή
ήλια της αποπνέει γλυκύ
γενεσις, τό δά παράσκει
πραγματί ήγεμόνι
ερίεργαμε την Τσαρίαν
της Φίγκην.

Η: ή συνέχεια

